

‘Ik begin me onderhand af te vragen of ik niet gewoon een onnozele met silicone opgevoerde amateursnol moet meenemen. Houd wel in de gaten hoever je met me gaat.’

‘Eens even denken... wie belde wie ook alweer?’

‘Wat wil je nog meer?’

‘Ik wil dat je me vergezelt op een bijeenkomst over twee weken in Cannes. Je kent die feestjes wel, contacten leggen en versterken.’

‘Je weet wat ik daarvan vind?’

‘Natuurlijk.’

‘Wil je niet liever een tweede auto erbij?’

‘Nee. Een bijeenkomst waar ik me vertoon met een echte Dorfer, dat is mijn werkelijke prijs. Je zult het geweldig vinden, geslijm en gekonkel van de hoogste kwaliteit. Iedereen heeft daar meer agenda's dan een politicus.’

‘Een slangenkuil, dat is een betere benaming voor dergelijke sukkels en geen kwaad woord over politici, dat weet je.’

‘Hebben we een deal of niet?’

‘...Oké. Je hoort nog van me wanneer ik je laat afhaken. Je vliegt met een jet van de familie.’

‘Uiteraard. Goed dan zie ik je vrijdag. Moet ik eerst nog wat doorlezen?’

‘Nee, ik bespreek het vooraf wel met je. In principe is het eenvoudig en daarom des te gecompliceerder.’

‘Oké, tot vrijdag dan.’

‘Prima en Joyce...’

‘Ja?’

‘Ik ben blij dat ik je weer zie!’

‘Tot vrijdag Rick.’

Ze staaarde in gedachten naar de telefoon in haar hand. Een diepe zucht klonk door de weelderig ingerichte slaapkamer van het luxe appartement in het arrondissement. Aangezien er van slapen niet veel meer zou komen nam ze een warme uitgebreide douche.

Een kwartier later zat ze in een roze badjas onderuit gezakt in haar ruime relaxstoel en liet het gevoerde gesprek in haar hoofd terugspelen. Ze sloot haar ogen en analyseerde zin voor zin haar conversatie met een van de meest geslepen mensen die ze kende.

Ieder woord, ook de niet uitgesproken en elke nuance haalde ze in haar geest terug. Vooral hoopte ze dat ze niets van haar wanhoop had laten merken. Als ze voor de spiegel stond was het overduidelijk dat de tijd en de zwaartekracht de afgelopen vier decennia hun verwoestende werk hadden gedaan. Haar eens zo strakke poppengezicht kon enkel nog maar met de meest dure cosmetica toonbaar worden gemaakt, althans in de kringen waarin Joyce gewend was zich te bewegen.

In deze door mannen gedomineerde wereld was ze de regisseuse die daadwerkelijk de richting van haar leven en die van anderen bepaalde. Ze gebruikte haar natuurlijke schoonheid en in combinatie met sluwheid en intelligentie. Nu was er een tijd aangebroken dat haar voortdurende behoefte aan macht op een andere manier gestalte moest gaan krijgen. Ze had hiervoor haar levensroute en tactiek zorgvuldig uitgestippeld en de oproep van Rick Dorfer kwam als een geschenk uit de hemel.

‘Zonnebankje?’ vroeg Joyce met haar liefste stem.

‘In één keer goed,’ zei Rick en keek Caroline met een koele glimlach aan.

‘Vuil kutwif,’ beet ze Joyce toe die met een nietszeggende blik naast Rick aan de tafel was aangeschoven.

‘Nou nou nou, zo kan het wel weer. Gedraag je in mijn keuken,’ kwam Edna tussenbeide toen ze zag dat Alex zich klaar maakte om zich er ook mee te gaan bemoeien. Ze schonk Rick en Joyce een grote beker chocolademelk in en ging tussen Alex en Rick zitten.

‘Jullie zijn aan de late kant,’ ging ze op een ander onderwerp over. Over vijf minuten worden jullie in de eetzaal verwacht.’

‘Francis en Richard?’ vroeg Rick.

‘Die zijn er al,’ was het korte antwoord.

Iedereen wist dat Edna het minst ophad met de twee jongste broers van Rick. Van alle Dorfers waren zij degenen die het meest de keiharde leefwijze van hun vader hadden overgenomen. Edna weet dat aan het overlijden van hun moeder vlak na de geboorte van Richard. De twee jongste kinderen werden nu vrijwel geheel door Edward opgevoed zonder de compenserende liefde van hun moeder, waar Edna niets tegen kon doen. In haar ogen waren ze veranderd in koele pragmatici zonder gevoel.

‘Ik ga nog even snel naar het toilet,’ zei Caroline en pakte haar overdadig grote tas op een dergelijke manier, dat iedereen goed kon zien dat het een Hermès was.

‘In ieder geval is ze zindelijk, dat is toch al heel wat,’ zei Rick met een grijns wat hem een woedende blik van Alex opleverde.

‘Geen DNA test nooit!’

De vlakke hand van Edward kwam met een slag op de tafel en miste maar net een kristallen wijnglas. Alex dook onder de tafel om zijn horloge te zoeken en Daniëlle kreeg van schrik een zware hoestbui. De anderen keken beurtelings naar Edward en Rick en voelden de spanning tot het ondragelijke toenemen.

Joyce was de eerste die zich herstelde.

‘Waarom niet Ed,’ vroeg ze hem zijn koosnaam gebruikend waar ze als enige buitenstaander ooit toestemming voor had gehad.

‘Het gaat toch om het leven van een onschuldig kind waar we allemaal van houden?’

‘Onderzoek is prima, maar nogmaals, geen DNA test. Ik wil op geen enkele manier gerommel in onze genen.’

‘Maar bij een DNA test wordt er niet met je genen gerommeld, het is een enkel extra zekerheid die dient om de meest geschikte donor te vinden,’ zei Rick.

‘Extra zekerheid, het is dus geen absolute noodzaak?’

‘Dat niet maar nogmaals...’

‘Dan gebeurt het dus ook niet.’

‘Het is godverdomme je enige kleindochter jij...’

‘Rick houd je mond,’ zei Joyce die uit haar stoel was opgestaan en haar handen op zijn schouders legde. Hij beefde van woede en leek zijn vader te willen aanvliegen.

Edward Dorfer had zijn gezicht weer in de plooi zoals ze hem kenden en vervolgde het protocol of er niets gebeurd was.

‘Verder nog iets?’

‘Nee, zeker niet,’ zei Rick met nietsziende ogen. Hij greep de troostende hand op zijn schouder en zonk weg in diep gepeins.

‘Doe je handen op je rug,’ was het volgende commando.

Rick had geen andere mogelijkheid dan te gehoorzamen. Hij voelde dat zijn polsen werden geboeid. Hij wilde zich omdraaien om te protesteren, maar werd ruw tegengehouden door de onbekende die hem bij zijn haar vastgreep. Rick had het gevoel dat zijn hoofd in een bankschroef was vastgezet. De onbekende trok zijn hoofd naar achteren en dwong Rick op zijn knieën te gaan zitten.

‘Zo, nu kunnen we even praten. Niet aardig van je mijnheer Dorfer om zo’n leuke vrouw als Fleur dood te slaan als je relatie met haar dreigt uit te raken. Een minuut geleden leefde ze nog.’

‘Ik heb haar nog nooit aangeraakt, met geen vinger. Wie ben jij godverdomme eigenlijk?’

‘Weer van die onnozele vragen. Dat valt me tegen, ik had van iemand van jouw kaliber wel wat intelligentere verwacht. Je blijkt toch minder apart te zijn dan ik dacht. Laten we daarom maar overgaan tot de afhandeling van deze zaak. Hier, spuug in dit potje.’

In het bijna donker zag Rick hoe een gehandschoende hand een plastic sputempotje voor zijn mond hield. Direct begreep hij de bedoeling van de moordenaar en een vastberaden trek verscheen op zijn gezicht.

‘Nooit, rochel er zelf maar in klootzak.’

‘Jammer, zo creatief in het zakendoen en zo simpel in de echt belangrijke dingen van het leven. Besef je niet mijnheer Rick Dorfer dat ik voor jou op dit moment de belangrijkste persoon in je leven ben? Al je geld, macht en invloed helpen je hier niets.’

‘Wat willen jullie van mij?’

‘Tets heel bijzonders. We hebben u nodig bij een operatie.’

‘Dat dacht ik niet.’

‘Die operatie speelt zich af op uw zaakgebied,’ vervolgde Lorentz, zonder in te gaan op de opmerking van Rick.

‘U hebt me blijkbaar niet goed verstaan. Ik denk dat dat komt omdat u waarschijnlijk graag naar uzelf luistert,’ zei Rick op scherpe toon die echter geen indruk maakte op Lorentz.

‘Ik hoop dat u in de toekomst mij iets serieuzer neemt, mijnheer Dorfer, dat zou ook wat tijd uitsparen. Bekijk u dit maar eens,’ vervolgde Lorentz en legde een map op de tafel die hij blijkbaar ergens vandaan had getoverd.

Rick greep naar de map waar hij direct zijn naam op had gezien. De map was echter leeg.

‘Wat is dit,’ vroeg hij niet begrijpend.

‘Dit is het openbare politiedossier over u, althans zo was het een aantal dagen geleden. Naast de bijna ontelbare verkeersovertredingen, die aangeven dat u een macho bent die vindt dat hij boven de wet staat, was er niets op u aan te merken. Een modelburger,’ klonk het sarcastisch.

‘Wat bedoelt u met een aantal dagen geleden?’

‘Speelt u poker?’

‘Soms, niet professioneel.’

‘Zonde. Er is een kampioen aan u verloren gegaan.’

‘Ik had een vraag gesteld.’

‘U krijgt antwoord, maar dat zal u denk ik niet erg bevallen.’

‘Want?’

‘De politie zoekt op dit moment naar de moordenaar, ze zoeken naar u.’

‘Wakker worden,’ schreeuwde Berg en gaf een trap tegen het bed.

Slaapdronken draaide Rick zich om en kneep zijn ogen dicht tegen het felle licht dat de kamer binnendrong.

‘Jezus man, het is toch nog geen zeven uur,’ zei Rick kwaad.

‘Wijziging van plannen, of is mijnheer het daar niet mee eens?’

Rick zei maar niets meer en stapte soepel uit bed. Berg stond in de deuropening en keek aandachtig naar zijn metgezel. Hij was gekleed in een okerkleurige outfit van een type zoals Rick nog nooit had gezien. Om zijn middel droeg hij een brede koppelriem met een aantal uitrustingsstukken dat Rick volkomen onbekend was.

‘Je hebt vanaf nu precies tien minuten om je aan te kleden, te eten en naar het toilet te gaan, geen seconde langer.’

‘Douche?’

‘Nutteloos. Over een half uur stink je zo erg dat zelfs de meest wanhopige heroïnehoer je zou weigeren.’

Rick schoot in zijn kleren, ging vlug naar het toilet en stond een paar minuten later in de verlaten keuken. Hij zag dat het nog geen vijf uur in de ochtend was. Snel maakte hij een paar crackers voor zichzelf klaar en dronk een groot glas water. Hij was vastberaden zich er niet onder te laten krijgen door Berg. Met een paar stappen was hij buiten waar Berg onverstoorbaar op hem wachtte.

‘Op het aanrecht stond een aktetas. Was hij bruin of zwart?’

‘Zwart.’

‘Had hij een cijferslot of een normaal slot?’

‘Cijferslot.’

‘Gegokt of wist je het echt?’

‘Gegokt.’

antwoordde Langer vinnig.

‘Als iemand hier apparatuur zou willen installeren, waar zou hij dan beginnen?’

‘In de directiekamer,’ zei Furgusson met een grijns.

‘Inderdaad. Wat ik hier ga vertellen is bij Syscon al drie maanden bekend en het is nog niet naar buiten gelekt. Als dat na deze vergadering hier wel gebeurt, dan stel ik daar jullie direct voor verantwoordelijk en zal daarnaar handelen.’

De uitdrukking op hun gezichten veranderde en Rick constateerde tot zijn genoegen dat hij de volledige aandacht kreeg. Zelfs Robson leunde voorover en leek wakker te worden.

‘De reden dat ACM door Syscon is overgenomen is dat bij toeval een nieuw materiaal is ontdekt. Deze stof kan zonder verlies elektrische impulsen geleiden bij normale temperaturen.’

Op Langer na, die daar niets van begreep, ging er een schok door zijn toehoorders heen. Het duurde enige tijd tot de mannen tot een reactie in staat waren.

‘Jezus, het Hall effect. Hoe wék je dat op, je gebruikt dan zeker geen magnetisch veld?’ vroeg Furgusson die van opwinding op zijn stoel zat te wippen.

‘Zouden jullie even in gewone mensentaal willen doorgaan alsjeblieft,’ zei Langer die inderdaad niets van het verhaal begreep, maar wel doorhad dat de mededeling van Rick revolutionair was.

‘Simpel, met deze technologie hebben wij de wereld aan onze voeten,’ zei Robson.

‘Wat is de basis van deze stof, of mogen ook wij dat niet weten?’

‘Jawel, de basis is grafiet. Natuurlijk op een speciale manier gemodificeerd.’

‘Stroom kan zonder verlies worden getransporteerd. We zouden het gehele netwerk kunnen overnemen.

ochtendkrant door toen er gebeld werd. Gregory verwachtend deed hij de deur direct open om recht in een loop van een geluidsdemper te staren. De man achter de loop had zo in een museum kunnen staan als ‘de Neanderthaler’. Zijn vierkante hoofd leek vrijwel zonder nek direct op zijn massieve schouders te zijn geplaatst. Ondanks zijn één meter negentig leek de man gedrongen, zo breed waren zijn massieve schouders. Toen Rick achter hem keek zag hij een andere gorilla die zijn tweelingbroer had kunnen zijn.

‘Rustig blijven en meekomen,’ klonk het als rommelend onweer uit de keel van de tweede klerkast.

‘Waar halen jullie de godvergeten...?’

Rick voelde het volgende moment dat de geluidsdemper in zijn maagstreek werd gedrukt. De man stak zijn hand uit. Het was de grootste hand die Rick ooit had gezien.

‘Krijg ik dezelfde behandeling als Helen Langer? probeerde Rick een reactie uit te lokken.’

‘Laatste kans, anders wordt het vervelend.’

‘Ja, het is nu zo gezellig,’ zei Rick, die de gang werd ingetrokken.

De mannen namen hem tussen hen in. Voorop liep de tweede gorilla, de man met het pistool liep vlak achter Rick. Ze liepen naar de goederenlift en een paar minuten later stonden ze aan de achterkant van het hotel waar Rick zonder pardon in een geblindeerd busje werd geduwd.

‘Liggen,’ was het korte commando.

‘Blijf zitten,’ zei hij tot zijn vader en rende de deur van de bibliotheek uit. Hij botste vrijwel direct tegen Edna op, die in nachtkleding de gang in was gelopen.

‘Ik hoorde lawaai. Jeetje Rick, ik wist niet dat jij ook zou komen. Je vader had me alleen gezegd dat hij laat bezoek zou krijgen en verder niets nodig zou hebben. Wat is er gebeurd, wat was die knal?’

‘Heb je iemand gewaarschuwd Edna?’ vroeg Rick snel.

‘Nee, ik ben direct hier naartoe gekomen. Ik kon het niet helder krijgen wat het was. Je kunt in het achterhuis niet alles volgen, maar dat weet je.’

‘Ik gleed uit en heb een fles gebroken, dat is alles. Ik wil dat je nu direct weer teruggaat, we hebben een nogal verhitte discussie en je weet wat dat hier kan betekenen.’

‘Dat weet ik inderdaad. Heb je je niet gesneden aan de scherven? Het klonk trouwens helemaal niet als een gebroken fles.’

‘Het was een gebroken fles Edna,’ zei Rick en keek haar scherp aan.

De oude vrouw keek hem aan en draaide zich om. Rick liep met haar mee.

‘Echt geen hulp nodig bij het opruimen?’ hield ze vol.

‘Nee, welterusten Edna.’

‘Jij ook voor straks,’ zei de huishoudster die doorliep naar de verblijven aan de achterzijde van het kolossale landhuis.

Snel liep Rick naar de keuken en pakte de omvangrijke verbanddoos die daar sinds mensenheugenis aan een muur hing.

Hij rende terug naar de bibliotheek, het ergste vrezend.